

1. szám.
Sept. 7-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan.—dec. 6 frt 30 kr., 6 óra jul.—dec. 1/2 év, 3 frt. 15 kr. és
1/2 évre sept.—dec. 2 frt. 10 kr. uj pénzben — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárus-
nál. — **Kiadó-hivatal** : Post egyetem-utca 4-dik szám.

X. kötet.

Legend a

A fegyvertársakról.

Régesrégen, még a Julianum
Naptár előtt; olyan szörnyű régen,
Hogy már az évet is elfeledték,
Mint valami nagy úr ígérését; —

Akkor volt ez, mikor még divat volt
Adott szóra visszaemlékezni.
Mikor vasat hordtak öltözetnek,
S a mi benn volt, az is olyan vas volt.

Akkor élt két ifju bajnok ember,
Egyik lengyel, hős Sztanissa névvel,
Másik magyar, Rozgonnak neveztek
És e ketten fegyvertársak voltak.

Holdvilágnál, sötét fa árnyában,
Megesküdtek : egymást el nem hagyják
Sem életben, sem pedig halálban :
Egy túlőkből vért ivának erre.

Fáklyafénynél, czimeres tornácban
Megujíták ezt az esküt; egymást
El nem hagyják itt s a más-világon :
Egy kehelyből bort ivának arra.

S a mit borral, vérrel esküt ittak,
Azt megállták : együtt járt csatájuk
Vad törökre, átkozott oroszra.
Egy szívük volt, csak a kardjuk kettő.

Egyszer elesett a lengyel ifju,
Messziről találták gyáva nyíllal,
Rozgonnak nem árta semmi fegyver,
Könyökén az ellen vére csorgott.

Este lett; sirt ástak a halottnak,
Megveték az ágyát zöld levéllel,
Pajzsát vankosul tevék fejéhez,
Kardot, kopját mellé fektetének.

Ekkor így szólt Rozgon hadnagyaihoz :
„Föld hallotta, ég hallotta aztat,
Hogy mi egymást soha el nem hagyjuk
Temesetek engem is e sirba.“

Őt is eltemették Sztanissával.
Ki magának fegyvertársat választ,
Annak társát nem szabad túlélni,
Régen volt ez, igen — igen régen.

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Megy a két hős — szellemszárnyakon már,
Lábaiktól felhő háta görnyed,
Elérnek mennyország kapujához
S kezdenek zörgetni ökleikkel.

Ősz szakállu szent kapus kipillant,
Kérd: „Ki az?” — „En itten hős Sztanissa.”
„En meg Rozgon: hány fejetlen ember
Jött előttem, én küldém előre.”

Ősz kapus mond: „ifju jó Sztanissa
Jőjj be; mindig jó kereszttyén voltál.
Lelkedért harang szólt és könnyörgés,
Jó helyed lesz, csak te bizd magad rám.

De te másik, kevély büszke ember,
Szitkozódó, hittel nem törődő
A ki voltál, már te csak maradj künn,
A mig lelked lángok közt kitisztul.”

Szól Stanissa erre: „Szent barátom,
Mink egymásnak fegyvertársi voltunk,
Jóban roszban mindig hű barátok:
Ő a sirba is lejött utánam.

Ő a sirba is lejött utánam
En a síron túl is véle tartok,
Ha ő nem jöhet az égbe vélem
En megyek le véle a pokolba.”
Úgy tett. — Még tán most is együtt ülnek.

K—s M—n.

„Kalandjaim János pap országában“ cím alatt Caslauban megjelent romantico-comico képekbeni utazásnak kivonata.

I.

Be szép ország az a János pap országa! — Számos hiú kísérlet után végre sikerült egy jég-medvének az országába benyomulni; annak csapását követvén, fel lön fedezve az ígért föld, s hazánk nagyreményű ifjonczai seregenkint törtek oda, elől hordozván a civilizáció zászlóit a centralizáció jelszavával. Nekem is egy szép kis állomás jutott osztályrészül, melyet előttem egy bennszülött birt, de az már ugyis elég régen viselte s meg is unhatta már, tehát mi sem helyesb, mint hogy más által váltassék fel. A hogy a határt átléptem volt, észrehevém, hogy az út, melyen járok nem egyenes, hogy a rendetlenség nagy: még ló csontvázak is heverték itt-ott az út mellett, melyek iránt az én lovam nagy vonzalimat tanúsított s nem sok hujja volt, hogy én osztottam volna vele, de hivatalom komoly-

sága nem engedé, hogy belső érzelmeimet eláruljam — különben az öröm, mely reám várt elfelejteté velem a prózai gondolatokat. Tudom, hogy szép meglepetés vár rám — füvet fognak hinteni az utcára bevonulásom előtt! Ily szép álmakba, melyeknek a legközelebbi pillanatban valósulniok kelle, magamat ringatván, gyors haladásra biztatam hű Págátlimat.

II.

Beérkezésemkor némileg csalatva érzem magamat reményeimben. Fogadtatásom alkalmával ünnepélyes csend uralkodott ugyan, mely egyetlen egy örömrivalgás által sem zavartatott meg, de a mi a fű- s virághintést illeti, az nem felelt meg egészen várakozásaimnak, a jó embe-

rek t. i., kikhez becsületes ember ritkán vetődött, nem voltak kellőleg begyakorolva az ilyes eseményekre s a füvet, a helyett, hogy lábam alá hintették volna, fejem tetejére hányták, nekem pedig nolens volens, a jó szándékot tett helyett kellett elfogadnom.

III.

Házi gazdám igen megelőző volt irántam. Mint vendég erejének erejével a magyar kanapén *) kellett helyet foglalnom míg ő a székre ült; ezen megtiszteltetést azonban örömet elengedtem volna neki, mert tessék elhinni, tisztelt olvasóm, a magyar kanapéból mi sem hiányzik inkább mint a ruganyosság s kényelmesség, de nolens volens eleinte el kellett tünnöm a kellemetlen helyzetet, hogy tekintélyemet el ne játszam. A beszéd igen lassan folyt, mert én keveset bírtam abból a vad magyar nyelvből megtanulni s így gyakran félre sőt nem is — értettük egymást: Például mikor azt mondtam: Ilyenkor már otthon vacsorálni szoktam, azt felelte: Tessék az ablakot kinyitni, legalább meggyőződhetik az úr, hogy itt a sültgalambok nem repülnek az ember szájába. Azonban dicséretökre válik azon körülmény, hogy mind egytől egyig régiséggyűjtő, a miről a sok tányér, korsó s üvegfestmények tanúskodnak, mely minden házban található, valamint az is, hogy a Columbus nevét a kolompér növényben örökösítették.

IV.

Midőn a jegyzőhöz mentem szállásra, igen megütődtem a sajtáságos modoron, melylyel a lábszőnyegét ágyaink eleibe teríté. — A magyar bor, melyet annyira dicsérnek minálunk, nagyon

*) Szapuló szék.

rosz ital; a csehországi eczet sem rosszabb nálánál, s azóta sem ittam egy cseppet sem, mióta a jegyző megkínált; csak azt nem foghattam fel, hogy nyalhatta száját utána. Kérdeztem őt aztán, hogy mért nincsenek itt az utak makadamizálva? Mire azt válaszolá, hogy makk-Éva-izálva vannak, azért oly lágyak. — Hát mért hever anynyi csontváz az utak szélein? — Mert tudtuk, hogy boncztudósok jönnek.

V.

Fölszólítám én a jegyzőmet, hogy igyunk Bruderschafft-ot; de azt mondta, hogy itt ugy is Bruder-schafft van. Búmban kimostam azután az ingemet a laborban, hogy másnap tisztességesen megjelenhessek a főnök előtt. — Miért takarózik az ur be egész nyakig, kérdezé a jegyző. — Mert nincs hálóingem felelém.

— Nincs háló inge? — Pedig az, a melyet ki tetszett terigetni, nagyon hasonlít a háló-hoz.

— De miért állítja ön azt a gyufatartót úgy, a hogy most van?

— Már annak legjobb, ha úgy áll?

— De miért?

— A „pique“ ön iránt van, de a „coeur“ nincs ön iránt!

- Azt látom, de nem foghatom fel az okát.
- Én jól felfogom.
- Nem tetszik egy prise dohány?
- Köszönöm, nem szoktam színi.
- Hisz a dohányt is csak színi kell.
- Az csak füst, a mit szívok.

VI.

Másnap már megkezdődött áldásdús működésem János pap országában a germanizatio, centralizatio, büro, adóztató stb. Ó különféle ágaiban, de szerénységem nem engedi, erről szólni, mert „Eigenlob“ a mint a német példabeszéd mondja, tehát áttérek azon időszakra, melyben János pap országát elhagyni kénytelenítettém.

Egy pár fontos eseményt azonban még előadandok: Egyszer levelet akartam haza küldeni; a courier-t épen az uton találtam elő, de a hogy megpillantott, futásnak eredt, s mivel jobban kiabáltam: „hej, postás, ezt a levelet is vigye“ annál jobban futott, pedig már nagy szükségem volt a *bagageim*-ra. Ezen roppant zavarból azonban egy szerencsés felfedezésem segített, amint t. i. az autopiai nyelvet tanulmányozni kezdém, sikerült bebizonyítanom, hogy a németből származik, a mi következő számos példa által ki is világlik: mert ál Ahl-ból, azt Ast-ból, bal Ball-ból, czél Ziel-ból, dú du-ból, este Aeste-ból, fon von-ból, gab gab (er)-ból, hat hat(er)-ból, hold hold-ból, ír ihr-ból, kan kann-ból, liszt List-ból. mit mit-ból, nász nass-ból, oszt Ost-ból, part paart (er)-ból, ró (ö) roh-ból, szí (ö) Sie-ból, szó so-ból, tát (ö) That-ból, tód (ö) Tod-ból, úr Uhr-ból, vár war (er)-ból, vas was-ból sat. származik. Ezen nagy szolgálatért, melyet mind a germanizatio-, mind az autopiaiaknak tettem főnökömtől nem csak tetemes Vorschub-ot nyer-

tem, de azt is megígérte, hogy magasb fülekhez viendi, mert felfedezése által, mond, be van bizonyítva, hogy az autopiai nem más, mint német, csak igen csekély a különbség az ő és a mi nyelvünk között és unitis működéseinknek pár év alatt az lesz az eredménye, hogy valamennyien németekké leendenek. Egy szép reggel, midőn törekvéseinknek műve legszebb virágában állott — csak a korona hiányzott még — azon szomorú hírt veszszük, hogy János pap országát el kelle hagynunk.

VII.

En, hogy utolsó ne legyek, a ki a körülményekhez alkalmazkodik, azonnal sürgetém az elutazást s a hogy el lön határozva, meg is történt, mert én a felfüggesztésről soha mit sem akartam tudni. Az előtt való este elmentem sógoromhoz — egy autopiai ember, mert azóta meg is házasodtam, vagyonkát is szerzettem volt — s az estét ott töltöttem. Ő jó ember volt, nagy rokonszenvet kezdte tanusítani a német iránt, de a hogy megtudta, hogy távozni fogunk, visszaesett régi bajába — ismét autop lön. Ugy történt a többivel is, makacsul ragaszkodtak elavult vad nyelvök- s törvényeikhez, s ím,

annyi fáradsággal szerzett szép siker egyszerre romba dőlt.

Korán reggel elindultam. Az údvaron még kérdeztem sógoromat: ki lehet-e menni, nyitva van-e a kapu? nem bántanak-e a kutyák?

— „Oh! nyitva van a kapu, azaz nem is

nyitva, hanem még a sarkából is kihajítva.“ A kutyák sem fognak bántani, hisz jól ismernek téged! — mondá ő. Ezek valának utolsó szavai; azzal kezét szoritánk s én törött szívvel odahagyám örökre — Páगतlimmal s szerény kis családommal együtt — a szép János pap országát!

M i j o b b ?

A katona egyenruha nélkül? vagy az egyenruha katona nélkül?

Jelentés.

Szabók állandó foglalkozást nyerhetnek a napolyi hegyek bércein, hol a „brigante-k“ számára egyenruhák készítenők. Előnyök: jó fizetés, munka-éjjel nappal, friss levegő, nyugdíj! — A Péter-fillért adakozók néhány szabót, uti költséggel ellátva, oda küldhetnék, legalább *direct* úton jutna contingens-ök rendelkezésük helyére.

Borkoresolyak.

— A kárral haszon is van egybekötve! — Hazánknak dohánytermelői bizonyára soha nem hitték volna, hogy a dohányt kaszálni is szokták. Ezen becses tapasztalást kiválólag az idegeneknek köszönhetik. Miket nem élünk még meg! — még utoljára a búzkapálás is valósuland!

— Hir szernit Hein ugy nyilatkozott volna hogy ezentúl az „Ika“ — végzetű mint p. Schuselka, Smolka

stb. . . névvel bíró képviselőket egyáltalában nem engedendi szóhoz jutni, mert kitünt, hogy a magyarokat szokták védelmezni.

= Captiosus kérdés Hirnök János barátomhoz. Ha egy zsidó valakit megrabol; ok-e ez arra, hogy a zsidókat nem kell emancipálni? — Igen. — Akkor is, ha egy másik zsidótól rabol? — Igen. — E szerint lehet rá eset, hogy valakit azért büntetnek meg, a mért kiraboltatott.

= Captiosus kérdés Kenőcsy úrhoz. Ha a magyarok verwirkolták alkotmányukat, elveszték-e azt a szerbek és horvátok is? — Természetesen. — Hát ha, te szem föl, Bécsben valami krawall talál kiütni, a mit aztán a policzáj erélyesen elnyom, nem fogják-e azt mondani, hogy a *Fieberpatentet* Bécs verwirkolta, tehát az az egész birodalomtól elvétetik? — Azt nem tudom.

Miért hát?

Haza jövén a szolgabiróné szakácsnéja a piacról számolgatja vásárlásait:

- A tojásnak párja egy garas.
- Jaj de drága! sópánkodik az asztonyság.
- Hát az alma hogy?
- Párja két garas.
- Hallatlan! . . . ez szörnyűség! férjemmel limitatiót rendeltetek. Morvaországban a tojásnak párja egykrajczár; az almának egy garas sáin. Talán?! . . .
- Mért nem tetszett hát az országukba maradni? ha ott oly olcsóság van!

— *Azért, bolond! mert ott meg nem volt garasunk!!*

Figyelmeztetés.

Egy csárdában, hol több jóra való legény mulatott, egy városi örvezető bement. A legénység jó hangulatban volt, egyremásra kiabálta, hogy „éljen Garibaldi.”

Az örvezető, mintha őt káromolta volna a legénység, teljes erejéből úgy tarkón csapott ezért egy legényt, hogy az csak úgy szédelgett belé.

Noza az önbíráskodót közre vette a kompánia e cselekedetéért; — ki is így felelt: — „Mindig csak azt a Garibaldit élteti, pedig azt sem tudja, hogy ki — mi . . . Illóbb, saját honfainkról emlékezni meg; — ott van Kossuth, Klapka, Türr . . . azokra akartam az eszemet *figyelmeztetni.*“

Ez is hivatalos.

— Egy vidéken elszaporodtak a rablók, melynek megvizsgálása és meggátolása tekintetéből a civilizátor csapat gyakran merő utazási költség-nyerés tekintetéből kiutazgatott bizonyos községbe. E vizálgatok alkalmával meghagyatott a községi elöljáróság-nak, mikép időről időre, jelentést tegyen a közbátor-ság hogylétéről.

Az érdemes elöljáróság tehát következő alkalommal ilyen jelentést terjesztett be:

„Mióta a t. vizálgó bíró urak innen eltetszettek menni, azóta határinkon belől semmi rabló, sőt még gyanús ember sem fordult meg, legalább úgy tapasztaltatott. Miről a *körülményes jelentést* van szerencsénk hivatali tisztelettel megtenni.

Háromság egy személyben.

— Meglátja a szatmári ember a kopaszazájú vasuti egyenruhás felügyelőt, s mondja a másiknak:

„Enye komám! azt gondolná az ember ezt a *kutona papot, hogy policzáj, hát pedig: finansz.*“

Miért vett Stempelmayer ur magyar kalapot?

— Hát az bizony csak azért, mert egy öreg ur hagyatéki ingóságainak eladására mint szolgabíró ki-lé-vén küldve, midőn az ócska kalapok árverezésére került a sor; — a sok kiabálás miatt megizzadván, az előtte álló asztalra tette a többi kalap közzé a maga hosszú kalapját is, s hozzá számította a többihez. És bár esodálkozott, hogy a leltárban csak 5. van írva s az asztalon 6. darabot talál: eladta hűségesen mind a hatot. Egy kalapos vette meg mind s haza vitte. — Stempelmayer ur árverés után kereste kalapját . . . akkor jutott eszébe, hogy az övé volt biz az a leltárban nem foglalt hatodik; de már ekor késő volt! kalapja már akori állapotában csak lübfőre volt alkalmas. Kalap csizma telvén belőle. *Az egész környéken pedig övé volt a legutolsó figuró.*

Fontos instantia.

N. V . . . városban a mult évtized elején a rendőrség falragasz és dobszóval hirdettette ki, hogy a városban minden 4—5 fontosnál nehezebb *kutyát* vagy *megkötni*, vagy szájosárral kell ellátni; mert különben így, meg amugy lesz. . .

A következő napon rendes levélbe takarva, ilyen forma tartalmu, német nyelven fogalmazott instantia érkezett a hivatalhoz:

Tekintetes directió!

Ugy értesültünk, hogy minket mint rebelleket letartóztatni s szólásszabadságunktól megfosztani akarnak. Mi kijelentjük, hogy a forradalomban részt soha sem vettünk; sőt inkább saját fajtánkhoz huzzunk természetünknel fogva.

Melyrenézve midőn a régi szabadszólásra engedélyt kérünk: igérjük, hogy mi soha semmiféle izgatás vagy forradalmi merényletben részt nem veszünk.

Kelt stb. Duna mk. Sajó mk. Bodri mk. a többiek nevében is.

(E folyamodók alkalmasint többet nyomhattak 4—5 fontnál.)

= (Mi az a Rikocsoli miniszter körjegyzéke?) Az bizony olyan irás, mely azt mondja, hogy a Péter-fillérekkel rablóbandákat fizetnek. (Nem is tudom, hogyan került szent Péter apostol a pénzgyűjtők kategóriájába? tudomra egészen más apostol volt az, a ki nevezetessé lett az *ezüstpénzekről.*)

= Az angolokat ugyancsak igazi „Spleen“ ragadhata meg, hogy az Apennin hegyek bérceire mennek exercézozni! — mintha nem volna elég *lapályosb hely* a szárazföldön, hol ép oly, vagy tán még, sziveaben látnák őket.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Tallérossy Zebulon beszede otthon a választóhoz.

Tisztelt választóvíz uraim!

Csalatkozni méltóztatnak magukat, ha azt hiszik, hogy most megint traktálni hittam össze nagy Sokasagtokat. Nincs se bor, se szalonna. Csak ugy szarazon tesik hallgatnyi beszídemet. En nem vagyok többé „tisztelt ház“ lett belőlem „tisztelt országút“: — elkergettek. Már most adok számot. A mit hoztam, az mind itt van utitaskamban; ez pedig üres; — a mit el nem hoztam, az mind ott maradt miniszter utitaskájába; — és az is üres; ebből lathatják, hogy kiben mi lakik? Még csak új adót sem hoztam ti nektek, a hogy kivantam, fizessetek az ócskát. De en ezeknek oka nem vagyok. Hallhattatok, hogy bécsi Rajxratban monta doctor Malomréti (a ki irantunki szeretetből változtatta nevit Mühlfeldből magyarra), hogy csupan csak egy ember volt magyar országgyűlésen, a ki jot akarta, azt sem hagyta kibeszélni. Ő nem monta kicsoda? — de nehogy hiaba talalgassatok, kinytelen vagyok levetni szerinysig alorczaikat, a megmondani, hogy az én voltam légyen. Inditványozok magamnak haromszoros „lebehok“-ot. De azirt nem kell semmit filnyi. Miniszter ur kegyeskedett bennünket aszekuralnyi, hogy majd apellal roszul irtesült néptül jobban irtesült néphez. Örülök, örvendek, hogy ha a jo irtesitissel előre szaladhatok. Megigirte miniszter ur, hogy népnek sok szabadsag fog megadatnyi. Mi lehetné e szabadsag egyib, mint szabad faizás földes ur erdejébül, szabad makkoltatás, és szabad halászat. Ez három szabadsag hiányzott még mi tölünk, ezt megadhatja nekünk miniszter ur. De még mást is meg fog nekünk adni miniszter ur. A mi tölünk a holdból utolsó fertálykor elvétetik, az nekünk holdtöltéskor mindig ismét visszaadatik. A ki meghal, attol adó többé nem követeltetik s következőleg minden osztrak statuspolgár száz procentot nyer azon, hogy meghal. Több nekem sem jut eszembe. Még egyszer inditványozok magamnak haromszoros lebehokot; aldomasát majd megiaszszuk jövő országgyűléskor, ha addig él valaki.

Tallérossy Zebulon

folytatja a Bach-rendszer kollegialis magasztalását.

Meine Herren. Tetszik azt tudni, hogy a régi időkben Magyarországon rendszeren olyan hó esett, hogy szánkázni lehetett rajta; a dicséretes Bach időszak alatt sikerült e bajt minden nyáron megszüntetni az országban. (Baloldal és közép: „igaz, éljen!“) Az előtt úgy benőtte a magyarok képeit a szakáll, hogy beszélni sem tudtak, a dicső Bachrendszer volt az,

mely szájaikat kiborotvtátatá. (Bal és közép: „bravo, helyes!“) Az előtt tetszik tudni, hogy a magyarok merő nomád életet éltek; a hőles Bachrendszer vetett ennek is véget, az által, hogy a házakra új számokat festetett. — (Bravo, helyes!) Az előtt a magyarok kapczát huztak a csizmába, de mióta dicső financziereink minden kapczát bankóvá változtattak, kénytelenek ők is Fuszszékliben járni. (Élénk helyeslés.) Az előtt örültek az örökösök, ha egy rokonuk meghalt, az erényes Bachrendszer az által, hogy az örökségadót fölemelte, kivívta, hogy most senki sem kívánja rokonai halálát; mennyit nyert ezzel a közerkölcsiség! (Bravo!) Az előtt a magyar embernek nagy utat kellett tenni, hogy külföldre jusson, a hatalmas Bachrendszer kieszközölte, hogy saját hazájában is külföldön lehessen. Ah meine Herren, a Bachrendszer kormányáról nem engedek semmi roszat mondani! (Zajos éljenzés minden oldalról).

Kényszerült nyilatkozat.

Több oldalról intiztetvin hozzám azon kirdezetis, valjon nem én vagyok-e szerzője bizonyos körleveleknek, valamint azt is, hogy nem én irtam-e azokat a famozus cikkelyeket a Sürgönyben, felindulva érzem magamat kinyilvánkoztatnyi, hogy igen is azokat nem én írom. Valaki talán engemet parodiázza hennük, de nem én írom; mert én sehova máshova, mikor semmikor, miképen semmiképen nem írok, mint az általom választott hivatalos kormánylapba, az Űstökösbe.

Tallérossy Zebulon.

Szolkához.

Ki úgy érzesz, mint egy magyar,
Ki azt mondod, mit mi mondánk,
A ki küzdesz oly eszméért,
Miért mi is vérünk ontánk.

Ki, mig hazánkat osztani
Reánk támad szerb, orosz, tót;
Te is kívánsz tölünk osztályt:
— De te fájaldunkat osztod.

Mi jutalmat adhatunk mi?
Megtennénk magyarnak önkényt;
Ha már lengyelnek lehetni
Nem volna elég dicsőség . . . !

Jókai.

= Tom pounce, a világ lekisebb tábornoka meghalt. Sok német fejedelem alkalmasint jobban szerette volna azon hírt hallani, hogy grand pounce (olv. Krampuss) a legnagyobb tábornok „Garibaldi“ halt meg.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletel.

E hétre való orákulumok.

Ugy van biz az Rájxrát urak, hogy a ki legjobban hiszi is, hogy jó dolga lesz a más világon; még az is jobb szeret esen a világon maradni.

— — Itt a brigantik! Tele van velük a Sváb-hegy! Tegnapelőtt Úrményi képviselő várát támadták meg; onnan azonban a nemzetőrség erélyes ellenállása mellett visszaverettek; az előtt don Bartolo erősített kastélyára rohantak, a hol is „éljen Bourbon II. Ferencz“ kiáltások hangoztatása nélkül elhajtottak három vánkost, meg egy téli kabátot. Nehány hét előtt Jókai képviselőtől mind ellopták a fehér lilimokat: bizonyosan azokat akarják a Bourbon-jelvények gyanánt feltűzni zászlóikra. Tegnap pedig éppen Eötvös képviselő citadelláját vették be s onnan a hadi és házi pénztárt elrabolva, ismét a hegyek közé vonultak. Hogy ez mind a reactio műve, az kétségtelen. A bécsi urak kimondák, hogy Magyarország zavarok vannak: éppen úgy, mint Nápolyban. Ez mind összefügg egymással. A „monte schwabheggione“-i zavargások csupán arra való, hogy be legyen bizonyítva Európa előtt, miszerint Magyarország nem képes önmagát kormányozni. „II-ik Protmannak“ visszahelyeztetése indokolva legyen a külföldi kabinétek előtt. Azonban reméljük, hogy a rablóbandákat saját erőnkől is le fogjuk győzhetni s nem kerül *interventiora* a sor. Már is a legnagyobb mérvben vannak intézkedések téve a rablók gyökeres kiirtására. Este nyolcz óraker jellővések tételnek a villa Carziaghi bástyáiról, melyre Capitano Ruppi a szomszédban, azután don Bartolo odább, és azután az egész hegylánczolon végig épült erődök helyőrségei mind sorba kezdenek lövöldözni, erélyes demonstratiót intézván a vakmerő brigantik ellen, kik e hatalmas fegyvertény óta mutatni sem merik magukat. Kérjük tehát a külföldi lapok tudósítóit, hogy ez eseménynek semmi politicalai jelentőséget ne tulajdonítsanak s fel ne használják argumentumul annak bebizonyítására, hogy Magyarország önállása lehetetlen: vagy azt ne következtessék belőle,

hogy egy „hatalmas párt“ az országgyűlés ellen tiltakozik, az által, hogy a képviselők tárczáit ellopja: vagy más ilyenfélét, — a hogy szokták. (Ezt jó volt kendnek megirni!)

— — Azt kérdik egy adóbehajtásra kiküldött katonától: ugyan mondja meg: ha már kétszázad magukkal jöttek, minek hozták még azt a négy zsandárt is az adószedő tisztek mellé? — „Hát azok arra valók, felel a katon, hogy ők meg az adószedőket őrizzék; nehogy odább álljanak a beszédett pénzzel.“

— — Napról napra kevesebb kezdek lenni. Először feloszlattak, mint országgyűlési képviselőt, azután feloszlattak, mint pestvármegyei képviselőt, most meg felozlatnak, mint pestvárosi képviselőt. Mi marad meg belőlem, ha ez így megy? (Ne féljen kend, megmarad az akadémiai tagság, azt tudom, hogy fel nem osztatják, mert az nem protestál semmi rakoncátlanság ellen, csak „C-z“-vel legyen írva).

— — (Hogy mondhatta azt Kenöcsy úr a Rájxrátban, hogy 48 előtt a ki Pesten felyül egy mérföldnyire akart utazni, ahoz épen egynapra volt szüksége?) Hja, nem úgy értette ám ő ezt, hogy Pest fölött hosszabban egy mérföldet; hanem felfelé a levegőben: arra perze hogy kell egy nap, kivált ha létrán megy az ember.

— — Egy német lap a francziákat a „Szerémség“ felszabadítására szólítja fel, valószínűleg sajtóhibából „Syrien“ helyett „Syrmien“-re tevén őket figyelmezzé.

— — Legközelebbi ujvidéki kirándulásomban azt hallottam „illetékes uraktól“, hogy Bécsben öt vajdaságot szándékoznak felállítani; szerb vajdaságot a Marosig és a Kunságig; ez egy; román vajdaságot a Tiszáig; ez kettő; — tót vajdaságot a Kárpatoktól Hevesig; ez három; orosz vajdaságot Szepestől Tokajig, ez négy, és ötödik a német vajdaság, a Dunán túl, közép-pontja szélről Sopron. A többi megmaradna Magyarországnak. Milyen csinos lesz Debreczent román metropolisnak képzelni. Úgy is mindig kálvinista Rómának nevezük.

— — Egy bécsi lap, a „Gegenwart“ azt írja, hogy a Marienstiege templomban pater Coudenhoven prédikációja alatt egy 20 éves hajadon vallási elragadtatásában két lányira fölemelkedett a levegőbe s ott lengett több perczig. Mért nem küldték ezt a páter Coudenhovent a pesti országgyűlésre, tán még minket is áttemelt volna a Rájxrátba.

— — (Mért mondják azt, hogy Anglia Ausztriának legtermészetesebb szövetségese?) Arra sűrű okok vagynak: 1-ör mivel Anglia nagyon közel van, hamar segítségére jöhet. 2-ör mivel a két országban egyformán szeretik a bifszteket. 3-ör mivel Angliának szüksége van rossz adósokra, Ausztriának pedig jó hitelezőkre. 4-szer a vallás egyenlőség miatt. 5-ör a kölcsönös szabadelvűség végett, és 6-ör azon barátságos emlékekért, a miket Haynau hozott el Angliából.